

EZ DATORREN
ERREINUA

*Zatiak, helbururik gabeko
politika baterako*

deskarga libreko testua

EZ DATORREN
ERREINUA

*Zatiak, helbururik gabeko
politika baterako*

Ez datorren erreinua

Aurkibidea

- I. Helburutasunaren erreinuaren kontra
- II. Agitzen dena ez da gobernatzen
- III. Bizitza administratutik bizitza agerira
- IV. Konpenezina ez da galera bat
- V. Obraren kontra, erabileraren alde
- VI. Eredurik gabeko bizi-forma
- VII. Ez datorren erreinua

I

HELBURUTASUNAREN ERREINUAREN KONTRA

Ezinezko bilakatu da politika pentsatzea hari
helburu bat ezarri gabe.

Aitzinamendua, hazkundera, segurtasuna,
etorkizuna, trantsizioa, salbamendua:
izen horiek guziek eragiketa bera estaltzen
dute.

Etorkizuna orainaren justifikazio bilakatzea.

Politika modernoa ez da egiten duenagatik
bereizten,
baizik eta hitzematzen duenagatik.

Bere dispositiboak zilegitzen ditu izanen
denaren izenean,
sekula ez denaren izenean.

Horrela, oraina ez da sekula benetan bizitoki.

Iraganbide bat baizik ez da,
beharrezko kostu bat,
behin-behineko min bat.

Onartzen dugu,
beste norabait garamatzala segurtatzen
baitzaigu.

Baina helburutasunaren erregimen horrek
badu bere prezioa.

Bizitza trantsizio etengabe bilakatzen du,
existentziak aldagai,
egoerak baliabide.

Bizia den oro
nahi denari menperatzen zaio.

Agitzen den oro
horizonteari makurtzera behartua da.

Menpekotasun hori bera da
gaur egungo boterearen muina.

Ez bortizkeria ikusgarria,
baizik eta zentzuaren harrapatzea
etorkizunaren bidez.

Helburutasuna ez da norabide neutro bat.
Gobernu-teknika bat da.

Errealari eman beharreko arreta etenarazten
du,

[oraino] hor ez denaren izenean.

Horregatik politikak, gaur egun,
egituraz huts egiten du agitzen denaren
aitzinean.

Ez itsutasunez, printzipioz baizik.

Agitzen dena beti sobera dago
helburuek gobernatzeko duten mundu batean.

Planak nahasten ditu,
kondairak eteten,
diskurtsoak aldatzen.

Orduan, bortxaz integratu behar da,
edo neutralizatu,
edo krisi izendatu.

Baieztapen xume batetik abiatzen gira:
arazoa ez da helburuak txarrak direla,
baizik eta helburutasuna bera
orainaren konfiskatzeko
jardunbide bilakatu dela.

Ez da, beraz, helburu hobe bat proposatzea
kontua.

Ezta etorkizun zuzenago bat ere.

Ezta horizonte ederrago bat ere.

Kontua da etorkizunari kentzea
justifikatzeko duen ahalmena.

Keinu hori negatiboa da.

Baina erabakigarria.

Zeren orainak izanen denaren aitzinean
erantzun behar badu,
ez baita sekula ezagutua izanen denagatik.

II

AGITZEN DENA EZ DA GOBERNATZEN

Agitzen dena ez da soilik gertatzen dena.

Ez da ez egitate bat,
ez istripu bat.

Inplikatzen gaituen hori da.

Agitzen dena espero ez genuena da,
ez aurreikuspen faltaz,
baizik eta ezin zelako aurreikusi
jadanik desitxuratu gabe.

Agitzen dena ez da ondorio bat.

Beti ondotik
atzematen zaizkio inguruabarrak,
beti ondotik murrizten da kausetara.
Baina horiek beti berantegi heldu dira.
Fenomenoa esplikatzen dute, beharbada;
baina sekula ez haren iturburu dena.

Zeren agitzen dena
haustura baita
zentzu-erregimen baten barnean.

Lehen, zerbaitek eusten zuen.

Ondotik, ez du gehiago eusten.

Ez da administratu beharreko desordena berri
bat,
baizik eta pentsatu beharreko koherentzia
berri bat.

Agitzen denak ez dio deus gehitzen munduari.

Aldatu egiten du.

Ezin zaio nortasunik ezarri, ez da ezagutzeko
modukoa;

nahasmendu bat da,
tarte bat,
ebidentzia bat.

Agitzen denak ez du informatzen.

Existentzia bat engaiatzen du
diskurtso bat engaiatu aitzin.

Horregatik ez da gobernatzen uzten.

Gobernatzeak markoak eskatzen ditu,

arauak,
atalaseak.

Baina agitzen dena beti ateratzen da
sartu nahi genukeen markoetatik.

Beti saiatzen gira neutralizatzen,
egitate, krisi edo istripu gisa berriz izendatzen.

Baina eragiketa horiek alferrik saiatzen dira
hesten
hesten ez dena.

Agitzen dena ez da zuzendu behar.

Agitzen dena ez da promesa bat.

Errealitatearen gehiegizko bat da,
oraina itzulezin bilakatzen duena.

Agitzen denak ez du eskatzen menderatua
izatea.

Pairatua, sentitu eta bizitua izatea eskatzen
du.

III

BIZITZA ADMINISTRATUTIK BIZITZA AGERIRA

Gaur egungo botereak ez ditu subjektuak
governatzen.

Bizitzak governatzen ditu.

Ez bizitza biziak,
bizitza abstraktuak baizik:

neugarriak, alderagarriak, doigarriak,
aurreikusgarriak.

Bizitza bat zenbaki bat da.

Parametro multzo bat,
optimizatu beharrekoa,
babestu beharrekoa,
segurtatu beharrekoa.

Berdin dio bizitza batek zer zeharkatzen duen,
kalkulu batean sartzen den bitartean.

Abstrakzio hori ez da ikusgarria.

Eragiketa isil bat da.

Bizitza bereizten da
hari agitu dakiokenetik.

Urrun atxikitzen da
nahas lezakeen orotatik.

Horrela bilakatzen da babes harrapaketa.

Zenbat eta bizitza bat gehiago babestua izan,
hainbat eta gehiago kentzen zaio agerian
izateari.

Segurtasuna ez da bortizkeriaren kontrakoa;

haren forma prebentiboa da.

Bizitza segurtatua bizitza zintzilikatua da.

Ez da bizia.

Gorderik dago.

Baina bizitzarik ez da
zerbait agitu daitekeen tokian baizik.

Bizitzea ez da babespean sartzea.

Bizitza ageririk izatea da.

Ageririk denboraren aitzinean,

besteen aitzinean,
pentsaezinaren aitzinean.

Agerian izate hori ez da
ez hautu bat,
ez jarrera bat,
ez balioztatu beharreko arrisku bat.

Bizidun izatearen baldintza bera da.

Botereak neutralizatu nahi duena
ez da bizitza,
baizik eta jatorrizko agerian izate hori.

Baina ez du ezabatzen.

Ikusezin bilakatzen du soilik.

Bizitza ageririk ez dago boteretik kanpo.
Baina sekula bereganatzen uzten ez dena da.

Beti agertzen da han hondar bat.

Ihes egiten duen zerbait.

Tematzen den zerbait.

Hondar hori ez da erresistentzia antolatu bat.

Ez du programarik.

Ez du izenik.

Hauxe da, besterik gabe:
bizitza batek beti gaintitzen duela
hartaz egin nahi dena.

IV

KONPONEZINA EZ DA GALERA BAT

Gure garaia galeraren zeinupean pentsatzen
ikasi dugu.

Zentzuaren galera.

Norabideen galera.

Mundu baten galera.

Diagnostiko hori engainagarria da.

Suposatzen baitu lehen izan zela
osotasun ukigabe bat.

Ordena egonkor bat.

Eskura zegoen zentzu bat.

Baina galdutzat jotzen dena
ez da sekula existitu.

Konpenezina ez da hautsi dena.

Sekula osorik izan ez dena da.

Ez da tragedia bat,
baldintza bat da.

Konponezina ezin da zaharberitzearen
objektu izan,
ez sobera hondatua litzatekeelako,
baizik eta sekula ez delako horren eremukoa
izan.

Konponezina ez da bete beharreko hutsune
bat.

Ilusio baten bukaera markatzen du:
zerbaitek osatua izan behar zuela sinestearen
ilusioa.

Horregatik ez du deitzen
ez dolura,
ez salbamendura.

Berriz ezagutzera deitzen du.

Mundua ez dela eskasa aitortzera.

Ez duela huts egin izan behar zuen hori
bilakatzen.

Ez dela osatze baten zain.

Krisi deitzen duguna

kontakizun baten erortzea da,
ez errealitate batena.

Konponezinak puntu bat markatzen du:
kontakizunek jarduteari uzten dioten tokia.

Justifikazioak erortzen diren tokia.
Azalpenak zaharkitu bilakatzen diren tokia.

Ez du etsipenik sortzen.

Esperantza desaktibatzen du
gobernu-teknika gisa.

Zeren egiturazko esperantzak
arreta etengabe lekuz aldatzen baitu,
orainetik kanpora.

Konponezinak, aldiz,
beti orainera ekartzen du.

Ez harrapatu beharreko une gisa,
baizik eta bizi beharreko baldintza gisa.

Ez du erraten: « dena galdua da ».

Erraten du: « ez da deus salbatu behar ».

Eta puntu horretan berean
zerbait askatzen da.

Ez erredentzio bat,
baizik eta prestutasun bat.

Deus konpondu beharrik ez denean,
ez da gehiago deusen zain egon behar.

Deus zaharberritu beharrik ez denean,
den hori baizik ez da gelditzen.

Konponezina ez da esperantza guzien
bukaera,
eskakizunen bukaera da.

Promesik gabeko espazio bat irekitzen du,
non posibleen agerpena
berriz pentsagarri bilakatzen den.

V

OBRAREN KONTRA, ERABILERAREN ALDE

Modernitateak obra egin du bere
neurri-unitate.

Obra artistikoa, obra politikoa, obra soziala.

Balio duena ekoitzi behar da,
erakutsi,
gorde.

Obrak egonkortzen du.

Zentzu bat finkatzen du.

Baliokidetasuna ahalbidetzen du.

Eta horregatik berean da beti berreskuragarria.

Obra bat gorde daiteke.

Emaitza bat integra daiteke.

Ekoizpen bat kontabiliza daiteke.

Erabilera, aldiz, ez da metatzen,

ez da gordetzen.

Jardunean agortzen da.

Ez da erabiltzen arrasto bat uzteko.

Erabiltzen da egoera bat bizitzeko.

Horregatik da erabilera balioari arrotz.

Ez du bereganatzen.

Ez da kapitalizatzen.

Ez da ez jabegoa, ez kontsumoa.

Eusten zaio,
praktikatzen da,
sentitzen da.

Obrak aitortza deitzen du.

Erabilerak arreta eskatzen du.

Batak gordetzea suposatzen du.

Bestea denboran desegiten da.

Ekoizpenak antolatutako mundu batean,
erabilera sobera da.

Alferrikakoa eta hauskorra.

Baina soberakin horrek berak

bilakatzen du menderaezin.

Erabilerak ez du deus fundatzen.

Ez du deus hitzematzen.

Ez du deus eskatzen.

Ez du bilatzen
ez zilegitasunik
ez justifikaziorik.

Zeren ez baita defendatu beharreko obrarik,
ezta zaindu beharreko zentzurik ere.

Erabilerak baizik ez dira eutsi behar.

Liburu bat, ikuspegi horretatik,
ez da obra hetsi bat.

Ez da ez monumentu, ez mezu.

Erabilerarako dispositibo bat da.

Ez du balio baieztatzen duenagatik,
baizik eta ahalbidetzen duenagatik.

Idaztea ez da sakratua ekoiztea,
baizik eta posible egitea
hizkuntzaren erabilera jakin bat,
munduarekiko harreman jakin bat,
entzuteko manera jakin bat.

Balio duena ez da gordetzen.

Gordetzen dena
ez da jadanik balio duena.

VI

EREDURIK GABEKO BIZI-FORMA

Bizi-forma bat ez da proiektu bat.

Ez da teoria batetik eratortzen.

Ez da agintzen.

Ez da jo behar litzatekeen xede bat,
izateko manera batean kokatzen dena baizik.

Horregatik, formalizatzeko saio orok
traizionatzen du.

Eredu bilakatzen den orduko,
arau bilakatzen da.

Arau bilakatzen den orduko,
gobernagarri bilakatzen da.

Bizi-forma bat ez da pluraleko lehen
pertsonean adierazten.

Ez du fundatzen
ez komunitaterik,

ez identitaterik,
ez kidetasunik.

Ez du biltzen.

Ez du federatzen.

Ez du atxikimendurik eskatzen.

Erabileretan agertzen da,
keinuetan,
egiteko
eta ez egiteko maneretan.

Ez da definitzen baieztatzen duenagatik,
baizik eta onartzen ez duenagatik.

Ez kontrakotasunez,
baizik eta tartez.

Bizi-forma batek ez du aldarrikatzen.

Bere burua salbuesten du.

Denborarekiko harreman batean irauten du,
errealari emandako arreta batean,
harrapaketa-dispositiboek
sekula irents ez dezaten nahi batean.

Zentzu horretan da politikoki erabakigarria,
sekula politikariarena izan gabe.

Ez du mundua eraldatu nahi.

Bertan izateko manera aldatzen du.

Ez da deus antolatu behar.

Deus federatu.

Deus ordezkatu.

Bizitzak baizik ez dira:

orotasunak hets ez ditzan
utzi behar ez diren bizitzak.

Garrantzitsua ez da anitz izatea,
baizik eta zuzen izatea.

Ez moralki,
ontologikoki baizik:

agitzen denari doituak,
ageririk beren burua entregatu gabe,
presente beren burua proiektatu gabe.

Bizi-forma batek ez du deus hitzematzen.

Ez du deus bermatzen.

Ez du irteerarik irekitzen.

Ez du halakorik bilatzen.

VII

EZ DATORREN ERREINUA

Ez da inolako erreinurik horizontean.

Ez da eraiki beharreko etorkizunik.

Ez da deus gauzatzearen zain.

Erreinua ez da sekula hitzeman izan.

Beraz, ez da bete behar.

Ez bada etortzen,
ez da trabatua izan delako,
baizik eta sekula ez delako hemen baizik izan.

Etorkizun batekin nahastea
jadanik huts egitea da.

Ez datorren erreinua ez da uko egite bat.
Utopia gobernu-forma gisa desaktibatzea da.

Ez du beste mundu bat izendatzen,
baizik eta mundu hau bizitzeko beste manera
bat.

Ez du inolako adiskidetzerik iragartzen.

Ez du deus konpontzen.

Ez du nehor salbatzen.

Promesei bukaera ematen die,
eta haiekin batera

[oraino] ez denak eskatzen dituen sakrifizioei.

Erreinu horrek ez du deus ordenatzen.

Ez du agintzen.

Ez du epaitzen.

Horretan ezagutzen da:

ez duela inolako atxikimendurik eskatzen.

Ez du ez banderarik,
ez diskurtsorik,
ez instituziorik.

Ez du izendatua izateko beharrik ere.

Garrantzia badu,
ez da soluzio bat eskainiko lukeelako,
baizik eta soluzioen galdera bera eteten
duelako.

Ez datorren erreinua

ez da promesa zapuztu bat.

Promesen bukaera da,
eta bukaera horretatik gelditzen dena.

Bukaera horretatik abiatuz —
eta hortik bakarrik —
bilakatzen da posible
irakurtzea,
idaztea,
erratea,
zentzuaren administrazioari
lagundu gabe.

Ez datorren erreinua

deskarga libreko testua